

## Det kongelige danske geografiske Selskab.



det femte Møde i Vinteren 1894—95 holdt Professor, Dr. phil. *Valdemar Schmidt* Foredrag om Ægyptens Befolkning i Nutid og Fortid.

I det sjette Møde gav Cand. mag. *Boving-Petersen* Meddelelser om sin Bestigning af Brasiliens højeste Bjerg.

Paa det i Maj afholdte Raadsmøde optoges den Rejsende, Forfatteren, Konsul *Ernst v. Hesse-Wartegg* som korresponderende Medlem.

### En Bestigning af Brasiliens højeste Bjerg.

Ved cand. mag. *Boving-Petersen*.

(Efter et Foredrag holdt i det kgl. danske geografiske Selskab).

Hvor de tre Stater Rio de Janeiro, Sao Paulo og Minas Geraës mødes, rejser sig som naturlig Grænsepæl Brasiliens højeste Bjerg og Sydamerikas højeste Punkt udenfor Andeskjæden og dennes nordøstlige Udløbere. Dette Bjerg bærer det indianske Navn *Itatiaya*, hvilket betyder: Stenen, der udskiller rent og helbredende Vand. Dets Top naaer 3000 Meter over Havet. Ikke blot i administrativ Henseende danner *Itatiaya* en Grænse. Hvad der er mere fundamentalt: det udgjør en Del af Skjellet mellem Brasiliens to mest udprægede, naturlige Regioner: Kystegnenes Skovbælte, der er en sydlig Udløber af Amazonas vældige Skovregion, og de indre Højsletters udstrakte Campos. Fra *Itatiayas* Top ser man saaledes ikke alene ud over Brasiliens tre, i social Henseende betydeligste Stater, men skuer tillige ud over dets to mest karakteristiske Landskabstyper.

En Udflugt dertil fra Rio de Janeiro er derfor ikke uden Interesse, saa meget mere som den fører os gennem yderst vexlende Naturer indenfor Skovregionens Hovedtype.

#### I.

Tage vi med Morgenexpresset fra Rio, fare vi først hen over en flad, sandet eller sumpet Strækning, der indtil Tertiærtiden var en Del af det atlantiske Ocean. De skovklædte Bjerge, om hvis Lænder Brasiliens Hovedstad nu slynger sit fire danske Mil lange Bælte, dannede saaledes indtil en, geologisk set, nærliggende Tid en Ø i den Havarm, over hvilken vi kjøre, og hvoraf Rio-Bugten er en tilbagebleven Rest.

Efter at have passeret denne lave, febersvangre Strækning gaaer det i Zig-Zag forbi skiftende Panora-

maer op over Kystbjærgenes, *Serra do Mar's*, Aase, hvis oprindelige Urskovstæppe Kulturen har isprængt et broget Mønster af dyrkede og vildtvoksende sekundære Vegetationer: lysgrønne Ris-, Sukker- og Majsplantninger og mørkløvede, glinsende Kaffeplantager, hvis Buske staa opmarcherede saa regelmæssig som Parade-tropper; blaagrønne Krat af Ørnebregner; lys, graa-filtet Ungskov, gullige Græsbanker og mørke Urskovsaase. Et mangfoldigt, ofte uroligt virkende Landskab, der er karakteristisk for alle kaffedyrkende Egne i Brasilien, og som fornemlig præger Staten Rio de Janeiro, hvor Skovrydningerne have været saa talrige, at de end-ogsaa have influeret paa Klimaet og i Løbet af den sidste Menneskealder have medført saa megen Uregelmæssighed i Regnforholdene, at Begreberne „Tørtid“ og „Regntid“ nu ere langt mindre skarpt sondrede end tidligere.

Fra det højeste Pas i *Serra do Mar* (i Nærheden af Stationen Mendes) sænker Banelinjen sig ned mod den Floddal — *Parahybadalen* — der danner Skjellet mellem det store, indre Højlands to Bolværker ud mod Oceanet, yderst *Serra do Mar*, som vi passerede, og derindenfor *Serra da Mantiqueira*, mod hvis Kulminationspunkt vi drage. Ankomsten til Floden spalter Centralbanens Stamme sig i to Grene, en nordlig til Minas Geraës og en sydlig til Sao Paulo.

Vi følge Sao Paulo Linjen, der fører os langs *Parahyba*. Denne Flod, hvis Længde omtrent er lig Rhinens, har spillet en ikke uinteressant Rolle som en af Brasiliens betydeligste Kulturaarer. Ordet „*Parahyba*“ er indiansk og betyder i Tupy-Sproget: „Det klare Vand.“ Ogsaa de fleste Byer langs Strømmen bære indianske Navne. Allerede i den før-columbiske Tid synes denne Dal saaledes at have haft en nogenlunde